

DRIE MANNEN DIE ANDERS ZIJN

‘Mannen die anders zijn,’ zei Bob Evers. ‘Drie stuks, en wij hebben met ze te maken op een manier die heel makkelijk uit de hand kan lopen.’

Hij lag op een kingsize bed op de derde verdieping van het Hilton Hotel dat zich, omdat het een bescheiden keten betreft, ooit met de handzame naam Hilton Amsterdam Airport Schiphol. Om eerlijk te zijn: het meeste van Bob lag op het bed, want een been hing over het kastje dat ernaast stond met de voet rustend op de leuning van de stoel waar Jan Prins zich op had laten zakken.

‘Hoezo, anders?’ vroeg Jan afwezig. Hij had een voet opgetrokken tot nabij zijn kin en was bezig de nagels van zijn tenen te inspecteren. Een van die nagels was ingescheurd en Jan bekeek of er sprake was van een infectie. ‘Alles loopt altijd uit de hand als we stevig aan de slag gaan, maar waarom leg je zoveel nadruk op het woord anders?’

‘Omdat het nog anderser is dan we gewend zijn. We hebben met veel vreemde, vrolijke en verknipte figuren te maken gehad, maar deze drie ... De ene keer denk je: o, zo reageren ze en zo gedragen ze zich en vlak erna zie je voor je ogen iets geheel anders gebeuren.’

‘Zoals?’ Jan vroeg niet om welke mannen het ging, eenvoudigweg omdat een dergelijke vraag overbodig was. Hij wist welke mannen Bob bedoelde en hij zat bovendien zo ongelukkig dat er bar weinig lucht in zijn longen kwam en hij zich wenste te beperken tot korte zinnen.

‘De vreemdste is beslist Maikel Landleben, in zekere kring bekend als meneer Maik.’

‘Maarten.’

Bob trok zijn wenkbrauwen op. ‘Wat heeft een Maarten hier mee te maken?’

‘Zo noemde Maikel zich vroeger als hij in Nederland was. Maarten, zei Marianne.’

Bob keek of hij in gedachten een film terugspoelde. ‘Je hebt gelijk, ook nog. We zoeken dus een Maik die Maikel heet, of Maarten, of meneer. Hij is in elk geval al anders omdat hij grossiert in woorden die beginnen met een m.’

‘Maar hij is toch beslist het alleranderst omdat hij is overleden maar nog steeds rondrijdt in een Porsche, lijkt mij. Zoiets kun je zelfs bijsterbaarlijk apart noemen.’ Deze bijdrage kwam van Arie Roos die, gehuld in een witte Hiltonbadjas die maar net dicht te knopen bleek, in de deuropening van de badkamer stond. Terwijl hij sprak, schudde hij zijn hoofd waardoor waterdruppels rondspatten in een keurige waaier die precies Jans blote voet bereikte.

‘Sta stil, rood ondiep. Ik bekijk een mogelijke infectiebron. Effe wachten.’ Jan gaf een knor, veegde zijn voet droog en zette die op de vloer. ‘Dit tapijt had schoner gekund, zeker voor een Hilton. Marianne dént dat haar neef Maikel Landleben dood is, dikke, en wij vermoeden dat hij leeft.’ Jan hief waarschuwend een vinger. ‘Wij hebben dat geconcludeerd, maar zeker weten doen we het niet. Misschien had Maikel Landleben een broer.’

‘Waar Marianne niets van wist, kom nou.’

Jan vertrok zijn gezicht. ‘Marianne weet nauwelijks dat er ooit een Maikel Landleben was. Vroeger ja, toen ze klein was, toen kwamen ze elkaar wel eens tegen.

Marianne werd huishoudster van mijn vader, Maikel ging naar het buitenland en het enige contact bestond uit een paar briefkaarten. In de familie Landleben kunnen wel twaalf telgen rondlopen die net als Marianne een mopsneus hebben en wenkbrauwen die niet op één lijn liggen.'

'Geloof ik niets van,' zei Arie kort. 'En jij evenmin, tenenkaasPrins. Je kunt wel klagen over het tapijt, maar had je je tengeltenen niet beter eerst kunnen wassen voor je er aan ging frunniken?'

'Ja,' zei Jan na een korte blik op zijn voeten. 'Dat had ik. Als niet eerst meneer Evers junior drie kwartier had willen doorbrengen in de badkamer en daarna de menselijke heuvel Roos, dan had ik dat ook beslist gedaan. Heb je het bad schoongemaakt?'

'Doet het kamermeisje toch zeker?'

Jan rilde. 'Dus jij denkt dat ik in een bad ga zitten waar Bob en jij in hebben liggen rondwentelen en waar nu de restanten van een Brabants avontuur in zijn achtergebleven?'

'Het meeste hebben we er gisteren wel afgespoeld, hoor. We zijn al anderhalf etmaal in of bij Amsterdam, zo lang beklijft Brabantse grond nou ook weer niet.'

'Bij jullie wel,' zei Jan nijdig. 'Jij hebt zand op plaatsen waar bij een ander mens geen korrel kan kruipen.' Hij drukte zich op en schoof Bobs been van het kastje. 'Heb je aan het bed weer niet genoeg, verwaande Yank. Ik gebruik de douche wel. Praat wat harder, dan luister ik mee. Drie mannen die anders zijn.'

'Maikel die dood is of levend,' zei Bob. 'Waarschijnlijk ooit de vriend of de partner van Rafael Dupont die een Franse naam heeft aangeschaft, maar die is geboren in

een dorp dat Boekel heet en daar de naam Fons VandenBrugghe kreeg. We weten dat hij ongelooflijk goed Nachtwachten en Mona Lisa's kan naschilderen, maar hij heeft maar net fantasie en creativiteit genoeg om de voorkanten van pakjes sigaretten na te maken zonder de verplichte waarschuwing dat roken slecht is voor je gezondheid.'

Jan stak zijn hoofd om de deur. 'Roken is heel goed voor de portemonnee van Rafael Dupont, daar kunnen we veilig van uitgaan. In een van zijn schuren maakt hij verpakkingen bij de vleet en fabriceert hij sigaretten.'

'Je zou zijn compagnon moeten worden,' zei Arie droog. 'Sigaretten die bijna niets kosten en waarover geen belasting wordt betaald. De man wordt slapende rijk.'

'Behalve dat hij tussen zijn slaapjes door erg wakker is en dan Roemenen op pad stuurt om een voertuig van ons te slopen,' zei Jan grimmig. 'Eerst de met bloemen versierde bus en daarna de roze Mercedes die ooit in Duitsland als ambulance in gebruik is geweest.'

Bob schudde zijn hoofd en hij deed dat met zoveel overtuiging dat Jan zijn kaken met kracht op elkaar zette. Arie stelde de vraag die Jan in gedachten had. 'Wat zit je te schudden, Bobbie?'

'We weten niet of Dupont opdracht gaf de Mercedes weg te laten slepen en met slijptollen en breekijzers te lijf te gaan. We kunnen dat wel aannemen, maar als we te vlot van alles gaan aannemen dan raken we misschien op een verkeerd spoor.'

'Omdat?'

'Omdat de opdracht de Mercedes weg te slepen met ons er nog in ook gekomen kan zijn van de lange man van

wie we denken dat hij Maikel Landleben is. We dénken, zeg ik, maar we weten het niet.’

‘Dat gaan we dus uitzoeken.’

‘Beslist, maar laat me nu even. De opdracht voor de Mercedes kan ook heel best zijn gegeven door Dennis Vercauter, nummer drie van de mannen die anders zijn. Hij heeft weliswaar maar één naam, maar daar staat tegenover dat hij het gedrag van drie personen vertoont. Geheel verschillende personen, mogen we wel zeggen.’ Bob keek om, zag dat Jan uit zicht was en riep: ‘Versta je me?’

‘Elk woord,’ zei Jan die de douchekraan opendraaide. ‘Blijf op deze sterkte, dan zit je goed.’

Bob haalde adem. ‘Dennis is drie personen tegelijk, zei ik. Arie kreeg als eerste met hem te maken en hij zag een Dennis die op een zwerver leek.’

Arie knikte instemmend. ‘Meer dan dat. Of minder, het is hoe je het bekijkt. Hij wekte de indruk van een aan de laagste wal verzeild geraakte zuiplap die hasj rookt omdat anders het bier te snel op is. Met zijn broek tot zijn oksels en een baard van drie dagen.’

‘De tweede keer dat je hem zag, was hij een andere Dennis.’

‘Totaal anders, joh. Hij droeg een behoorlijke broek en een colbertje. Hij zag er nog steeds uit of hij vergeten was om zich te scheren, maar het was net of de stoppels bij hem pasten.’

‘Volgens jou was dat omdat hij te maken kreeg met de lange Maikel Landleben.’

‘Die hij met meneer aanspraak. Maar toen Rafael Dupont verscheen, gooide hij zijn colbertje uit. Niet in het huis waarin Landleben verbleef, maar buiten. Bij

Dupont was hij ook net een slag slordiger. Bij mij rookte en dronk hij, bij Dupont had hij een blikje bier, bij Landleben gedroeg hij zich of hij nooit had gerookt of gedronken.'

'En sprak hij keurig.'

'Heel anders dan het jungske hier en jungske daar tegen mij. Het enige dat hij consequent deed, was zich Dennis noemen als hij het over zichzelf had. Niet: "Ik ga een eindje lopen", maar: "Dennis gaat een eindje lopen".'

'Er zijn meer mensen die dat doen.'

'Hij deed het tegen mij, tegen Dupont en tegen Landleben. We mogen dus aannemen dat hij het tegen iedereen doet, en altijd.'

'Zegt ons dat iets?'

'Niets,' zei Arie meteen. 'Geen lor en geen loer. Maar het blijft opvallend dat de man binnen enkele uren drie gezichten liet zien.'

Het geluid van stromend water verdween en even later verscheen Jan die doende was een grote badhanddoek om zijn middel te knopen. Met een kleinere handdoek droogde hij zijn benen en toen hij daarmee klaar was, zei hij bedachtzaam: 'Is het verstandig dat we steeds ongeremder over Landleben praten als we de lange man bedoelen?'

'Waarom niet?'

'Omdat we er op den duur zelf in gaan geloven, daarom. Over een paar dagen komt het niet meer in ons op om te bedenken dat we maar een eind weg gokken.'

'Gecalculeerd gokken, zul je bedoelen.'

Jan trok een gezicht. 'Gecalculeerd, beredeneerd, geïnspireerd, een educated guess, je kunt alle woorden nemen die je te binnen schieten, maar ik zou liever een

paar dingen zeker weten.’

‘Zoals?’

‘Ik zou wel eens willen weten waarom een notaris in Uden tegen Marianne zei dat haar neef is overleden. Ik ken weinig notarissen, maar ik maak me sterk dat er niet veel zijn die af en toe voor de pure lol een dode uit hun